

[Henry Christensen.]

gøre for f. eks. gennem rationalisering og bedre tilrettelæggelse i udførelsen af de offentlige investeringer at nå længst muligt med løsningen af opgaverne inden for det økonomisk forsvarlige?

Hvad det første angår, henviser jeg til mine bemærkninger før om nødvendigheden af stadig af tilgodese produktivitetstørrelsen i erhvervslivet. Ud over investeringsproblemet spiller her uddannelsesproblemet ind; vi står altså her, hvor sammenhængen spiller ind i begge retninger. Specielt kunne måske fremhæves uddannelsesopgaver i forbindelse med øget bevægelighed på arbejdsmarkedet, og jeg har indtryk af, at det egentlig er et spørgsmål, som i hvert fald tidligere har ligget den højtærede økonomiminister stærkt på sinde.

I spørgsmålet om midlerne, der skal til for at nå den voksende investering, er økonomiministerens løsning og den løsning, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen for lidt siden pegede på, tilsyneladende enkel. Hans blik falder let og ubekymret på større skatter; han har tilsyneladende slet ikke bekymringer i den retning. Men gør ministeren sig ingen forestillinger om den ændring af samfundsstrukturen og magtkoncentrationen, der også kan følge heraf, eller måske gør han det og er tilfreds og mener måske oven i købet herigennem at kunne tilgodese en socialistisk målsætning ad indirekte vej? Tror man, at man med held kan føre en politik, der lader det offentlige disponere over hele produktionsfremgangen inden for ét år, således som vi er ved at lægge op til i år? Vi tror det ikke. For os er en øget kapitaldannelse gennem opsparing hos så mange som muligt derfor af største betydning. Som før fremhævet har den øgede produktionsfremgang i de senere år medført en betydelig stigning i den private opsparing, både absolut og forholdsmæssigt, men altså blot ikke tilstrækkeligt, hvad jo også det høje renteniveau vidner om.

Vi ønsker derfor som modstykke til de stigende investeringsbehov udbygget en politik på mange felter til fremme af opsparingen. Jeg nævnte før erhvervslivets egen opsparing og yderligere regler i tilknytning hertil. Jeg nævnte tanken om investeringsfonds for alle. Vi er videre be-

kendt med det nedsatte udvalg vedrørende regler om skattemæssig begunstigelse for opsparing. Resultatet af dette udvalgsarbejde må meget gerne betyde forenkling, men ikke indskrænkning i begunstigelsens omfang — derimod det modsatte.

Vi ønsker også ganske særligt ungdomsopsparingen fremmet. Et af formålene med den meget omtalte skattereform i disse år er jo netop også påvirkningen til øget opsparing. Også af den grund haster skattereformen derfor meget.

Andre områder til fremme af opsparingen kan være det pensionsmæssige og ikke mindst også de huslejeudligningsmæssige problemer, der må ses i perspektiv af stærkt forøget opsparing.

I tilknytning hertil kan vi også foretage en afvejning af, i hvilket omfang de nuværende offentlige opgaver bør vedblive at være statslige. Man kunne måske især inden for trafiksektoren finde opgaver som broer, måske motorveje og andet, som man f. eks. gennem koncession kunne overlade andre at drive på mere forretningsmæssig basis. Måske kunne koncessionen indeholde til-ladelse til udenlandsk finansiering i det omfang, det modsvares af udenlandsk produktiv arbejdsindsats, således at det udenlandske lån ikke øgede det hjemlige efterspørgselspres. Derved kunne vi altså øge den samlede investeringsmulighed på et sundt økonomisk grundlag.

En koncession kunne måske også indeholde forpligtelse til udstedelse af mindre aktieposter eller andelsbeviser, som i kraft af selve investeringsopgaven kunne virke tillokkende på befolkningen og fremkalde en øget opsparing.

Jeg nævner blot disse tanker eksempelvis for at understrege, at vi på flere områder godt kan få brug for mere uortodokse fremgangsmåder til fremkaldelse af øget opsparing, end vi måske sædvanligvis tænker på.

Endelig må det være helt nødvendigt at fremhæve, at med det voksende behov for midler til offentlige formål må den kritiske indstilling over for disse midlers anvendelse yderligere skærpes. Hver ikke strengt nødvendigt anvendt krone af offentlige midler formindsker muligheden for at løse opgaver, som vi alle anser for presserende. De offentlige opgaver må derfor løses så rationelt og